

Sygn. akt **II AKa 124/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Janusz Jaromin SA Andrzej Wiśniewski (spr.) SA Piotr Brodniak SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Rafała Gawinka

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015 r. sprawy

K. M. (1)

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K 31/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. O. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Andrzej Wiśniewski Andrzej Mania Janusz Jaromin

Małgorzata Jankowska Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem łącznym z dnia 28 kwietnia 2015r. połączył kary orzeczone wobec K. M. (1):

1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 sierpnia 2013r. (III K 226/12), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 grudnia 2013r. (II AKa 204/13), za przestępstwo z art. 148 §1 k.k. w zw. z art.

64 §2 k.k., na karę 25 lat pozbawienia wolności, przy czym ustalono, że oskarżony może skorzystać z warunkowego przedterminowego zwolnienia po odbyciu co najmniej 23 lat;

2) wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 4 czerwca 2014r. (III K 63/13), za przestępstwo z art. 148 §1 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k., na karę 25 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 85 i 88 k.k. wymierzył karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności, orzekając na podstawie art. 77 §2 k.k., że skazany może skorzystać z warunkowego przedterminowego zwolnienia po odbyciu co najmniej 30 lat pozbawienia wolności.

Sąd ustalił również początek biegu kary na dzień 29 listopada 2011r. i zaliczył okres od 27 listopada 2009r. do 10 czerwca 2011r. Rozstrzygnął również o kosztach sądowych i wynagrodzeniu obrońcy z urzędu.

Wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zaskarżył obrońca skazanego.

Obrońca zarzucił wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść orzeczenia – polegający na przyjęciu, że w stosunku do skazanego nie zachodzi możliwość jego resocjalizowania, a jego stopień demoralizacji uzasadnia pełne odizolowanie go od społeczeństwa, czego konsekwencją było uznanie, iż nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji i wymierzenia kary 25 lat pozbawienia wolności,

II. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu skazanemu kary łącznej w wysokości dożywotniego pozbawienia wolności oraz zaostrzenia przewidzianego ustawą okresu do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, gdy – zgodnie ze stanowiskiem skazanego – w przypadku uwzględnienia w stopniu dostatecznym pozytywnych przesłanek przemawiających na jego korzyść, Sąd powinien zastosować zasadę pełnej absorpcji i wymierzyć karę łączną w wysokości 25 lat pozbawienia wolności, a rygor dotyczący ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie znieść całkowicie, bądź pozostawić na poziomie 23 lat.

Obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej za podlegające łączeniu przestępstwa w wysokości 25 lat pozbawienia wolności oraz całkowite zniesienie bądź pozostawienie orzeczonego uprzednio rygoru dotyczącego możliwości ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie po upływie 23 lat odbywania kary. Ewentualnie obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się niezasadna.

Dla porządku stwierdzić należy, że w sytuacji, gdy wobec skazanego za dwa przestępstwa pozostające w zbiegu realnym orzeczono dwukrotnie kary po 25 lat pozbawienia wolności, Sąd I instancji mógł orzec karę łączną 25 lat pozbawienia wolności lub karę dożywotniego pozbawienia wolności (art. 88 k.k.), stąd nie może być mowy o jakiegokolwiek obrazie prawa materialnego.

Sąd I instancji bardzo drobiazgowo ocenił sytuację skazanego K. M. (1), jego dotychczasową postawę życiową i okoliczności popełnienia obu przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Uwzględnił fakt odbycia środka poprawczego za zabójstwo ojca oraz skazanie na karę 4 lat pozbawienia wolności za rozbój z użyciem przemocy, po zaledwie 2,5 miesięcznym pobycie na wolności. Odbycie kary w całości nie zmieniło postawy K. M. (1), gdyż po 3 miesiącach na wolności popełnił rozbój połączony z wykonaniem czynności seksualnej, za co również odbył karę w całości. Po zaledwie 1,5 roku na wolności K. M. (1) dopuścił się zabójstwa J. D., a gdy w toku procesu, na skutek uzyskania alibi od E. B., uchylono tymczasowe aresztowanie, po 5 miesiącach skazany zabił również ją. Skala popełnianych przestępstw, godzenie w najwyższe dobra, o stricte osobistym charakterze, znaczny odstęp czasu między oboma przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, powodują, że nie ma podstaw,

by zakwestionować prawidłowość toku rozumowania Sądu a quo, który bardzo precyzyjnie wskazał okoliczności działające na niekorzyść skazanego i brak podstaw, by wysnuć pozytywną prognozę, że proces resocjalizacji może doprowadzić do poprawy skazanego.

Ponieważ Sąd I instancji wskazał na brak okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, zaś jego obrońca przywołał postępującą resocjalizację jako okoliczność przemawiającą na korzyść K. M. (1), pozyskano informację z zakładu karnego, z której wynika, że skazany był już dwukrotnie karany dyscyplinarnie, a karę odbywał w systemie zwykłym, do momentu rozpoczęcia terapii dla skazanych z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi. Kończąc zaś wątek postępującej resocjalizacji wskazać należy na bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, by wykazać, iż przywoływana przez obrońcę okoliczność przemiany psychicznej skazanego w rzeczywistości nie zaistniała.

Zważywszy zatem na popełnienie dwóch przestępstw zabójstwa, uprzednio dwóch groźnych rozbojów, jako nieletni dokonanie zabójstwa ojca, brak jakiegokolwiek skruchy czy postawy wskazującej, że skazany w przyszłości nie będzie stanowił zagrożenia dla innych osób, należało uznać, że wymierzona przez Sąd I instancji kara łączna dożywotniego pozbawienia wolności jest surowa, ale nie rażąco niewspółmiernie surowa, a tylko taka uzasadniałaby ingerencję Sądu odwoławczego.

Oceniając kwestię dodatkowego obostrzenia przy korzystaniu z warunkowego przedterminowego zwolnienia, należy wskazać, że przy jednej z kar 25 lat pozbawienia wolności orzeczono ograniczenie, pozwalające skazanemu skorzystać z warunkowego przedterminowego zwolnienia po 23 latach, czyli 8 lat po terminie ustawowym uprawniającym do skorzystania z tego środka probacyjnego. Potrzeba realizowania funkcji ochronnej społeczeństwa, przy braku względów natury prewencji szczególnej, w szczególności z uwagi na rozpoczęty proces resocjalizacji, uzasadnia stosowanie tego obostrzenia, tym bardziej, iż Sąd I instancji nie tylko nie pogorszył sytuacji skazanego, ale orzekł o możliwości ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie po 30 latach, czyli 5 lat po upływie terminu ustawowego, czyli polepszył jego sytuację w tym względzie.

Dlatego, przy braku podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy skazanego oraz braku przyczyn uzasadniających wyjście poza granice zaskarżenia, na podstawie art. 437 §1 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Szczecinie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Sąd rozstrzygnął o wynagrodzeniu obrońcy skazanego na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 2 ust. 3, § 14 ust. 5, § 19 pkt 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461).

W sprawie o wydanie wyroku łącznego nie orzeka się o opłacie. Sąd zwolnił zaś skazanego od zapłaty wydatków za postępowanie odwoławcze, biorąc pod uwagę, że skazany nie dysponuje środkami finansowymi, a z uwagi na wymierzenie kary dożywotniego pozbawienia wolności nie widać perspektywy ich uzyskania.

(J. Jaromin) (A. Mania) (P. Brodniak)

(M. Jankowska) (A. Wiśniewski)